

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An Faustus ob paupertatem Faustinae supervenientem à
sponsalilibus licitè resilire potuerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

CASUS LXXIII.

De sponsalium dissolutione.

FAustina Virgo valdè opulenta contrahit sponsalia de futuro cum Fausto; Post aliquot menses inaudit Faustus maximam pecuniæ summam fuisse Faustinae furto sublatam, sicque ex valdè divite pauperem effectam esse: Quare sponsalia dissolvit cum Faustina, & alia init cum Barbara, quam cum postea ab alio corruptam fuisse intelligeret, ab his quoque sponsalibus resilit, non obstante, quòd & ipse fornicationem cum alia commiserit.

QUÆR. I. An Faustus ob paupertatem Faustina supervenientem à sponsalibus licite resilire potuerit?

QUÆR. II. An sponsus sponsalibus renuntiare possit ob insperatas divitias sibi post illa contracta supervenientes?

QUÆR. III. An utrique sponso, vel cuinam à sponsalibus resilire liceat, quando post ea contracta uterque fornicationem commisit?

414 **A**D 1. Q. satis convenit inter DD. posse sponsum à sponsalibus resilire, si dos fuit eidem promissa; quia tunc promissio dotis est conditio, sub qua sponsalia celebrantur; qua proin conditione deficiente, etiam citra culpam sponsæ, hoc ipso cessat obligatio sponsalium.

Sed dubium, ac controversum est inter DD. casu, quo nulla do-

tis promissio præcessit: Ubi non non paucum Covar. 4. decr. 1. p. c. 5. n. 5. Barbof. in Rub. ff. solutio matrim. p. 4. n. 3. Palud. 4. d. 27. q. 1. a. 2. Lud. Lop. Manuel, aliisque apud Sanch. l. 2. de sponsal. D. 59. n. 3. censent, sponsalia non dissolvi per paupertatem sponsæ supervenientem; quia dote non promissâ non est cæsenda sponsa omnia sua bona in dotem offerre, nisi id exprimat: ergo promittens sponsalia,

LII 2

falia,

falia, sive matrimonium sponsæ diviti obligatur stare suis promissis, ac si sponsa nulla bona haberet; si enim sponsus sub conditione bonorum, quæ de præsentis sponsa habet, intelligi voluisset obligationem sponsalium, debuisset id exprimere, & in pactum deducere, atque adeo sibi imputare debet, quod nullum de dote pactum inierit.

415 Nihilominus sponsalia eo in casu dissolvi, idque probabilis ac verius, docent alii cum Abb. in *cap. quemadmodum de jurejur. n. 10. Navarr. c. 22. n. 27. Sylvest. V. sponsalia, q. 10. cas. 9. Henriq. l. 11. c. 14. n. 6. Sanch. l. 1. D. 59. n. 4. Coninch. D. 23. dub. 8. n. 69. Palao D. 1. p. 28. n. 3. Laym. l. 5. tit. 10. l. 1. p. c. 2. aliique. Prob. 1. argumento opposito contrariæ sententiæ fundamento, quia sponsa dives censetur tacite omnia bona sua in dotem promittere, ut cum aliis tradit Bart. l. si constante, n. 78. ff. soluto matrim. Ergo si habitas facultates amittat, cum tacite promissam dotem solvere nequeat, deficiente conditione, cessabit sponsalium obligatio. Verum cum utraque pars argumentum hoc sibi vendicet, esto id verum non sit; Prob. tamen 2. ex eo, quia negari non potest, eam esse notabilissimam, & gravem mutationem, quæ si à principio existeret, sponsalia contrahi impediret, & quemlibet prudentem à matrimonio*

contrahendo averteret: ergo etiam superveniens dissolvit sponsalia; rebus enim notabiliter mutatis promissio non obligat juxta C. quemadmodum de jurejur. Et ratio ulterior est, quia in matrimonio contrahendo vel maxime attenditur patrimonium contrahentis, an amplum sit, an exiguum, ut onera matrimonii sustentari possint, & in hujusmodi casibus per sepe magis arident divitiæ, quam sponsa, quæ præcipuum vel unicum non raro sunt motivum cum tali sponsa contrahendi; Quare promissio illa matrimonii contrahendi subintelligitur sub illo divitiarum statu; unde si illo excidat sponsa, cessabit obligatio, & Faustus à sponsalibus resiliere poterit.

Ad 2. Q. An, si post sponsalia, 416 uno sponso in eodem statu manente, alteri superveniant desperatæ divitiæ, possit iste ea de causa à sponsalibus resiliere? Respondent non nulli cum P. Schmier p. 1. de sponsal. c. 5. n. 149. affirmativè, eo quod in tali casu sponsalium executio illi fiat notabiliter durior, ita ut merito præsumi possit, sponsum à principio non fuisse in sponsalia consensurum, si se ita divitem videret, aut tot divitiis augendum.

Verum contrarium probabilis tenent alii, obligantes sponsum divitiis auctum ad standum suis promissis. Ita Sanch. l. c. n. 6. Co-